

LOVEC A LVICE

poetické rozhovory

Jitka Janstová Jiří Jansta

Lovec a Lvice

poetické rozhovory

Jitka Janstová
Jiří Jansta

Pěkný den.

Verše, publikované v této sbírce básní, mnohdy reagující jeden na druhý, jsou výsledkem skutečného a úžasného příběhu Lvice Jitky (narozena 8. 8.) a lovce-Střelce Jirky (nar. 2. 12.), amatérských básníků, kteří se náhodou poznali na literárním serveru Liter.cz, zalíbili se sobě svou tvorbou, pohledem na život, stali se přáteli, a po čase se setkali, aby jejich vztah po inkubační době propukl ve skutečnou, mnoha literáty opěvovanou lásku, kterou už nemohlo naprosto nic zastavit. Oba naši hrdinové za sebou dva roky pilně cestovali přes půl republiky (Brno - Suchdol nad Lužnicí), postupně zrušili své neuspokojivé a neživé partnerské vztahy, aby závěrečným přesunem lovce ze západu na východ konečně překonali česko-moravskou vzdálenost, jež je dělila. Jako ve správném příběhu o lásce pokračovala jejich cesta do svatební síně, a pokud nezemřeli, žijí spolu šťastně dodnes.

Příběh našich básníků je situován do šesti částí nazvaných „Knihy“.

- *Kniha I – Převtělení: Z očí do očí, životní postoje, zklamání, touhy a přání, přátelství a proměna Lvice v ženu.*
- *Kniha II – První setkání, ochutnávání*
- *Kniha III – Shledávání a loučení*
- *Kniha IV – Ještě sto dlouhých dnů...*
- *Kniha V – Navždy spolu*
- *Kniha VI – Jak šel čas, slovem i obrazem*

Přeji Vám příjemné čtení!

Brno, říjen 2023

~ literární přítel ~

P.S. Převažující barvou na serveru Liter.cz je modrá. Pokud se v některé básni mluví o „modru“ nebo „modrých stránkách“, jedná se o Liter.cz.

*...mučena samoty suchopárem,
drásána stesku orlím spárem,
drcena života průrvami,
zoufalým bezvětrím,
vzteklými vlnami,
až na dno radosti klesáš.*

*Nikde však nejsi sama.
I tělo mé dospělo shůry až sem,
a tady konečně pod nohama
společně našli jsme pevnou zem...*

Kniha I - Převtělení

Lovec a Lvice

Dva páry očí
nad savanou
střetly se ve chvíli,
pro oba nečekanou.

Na zlomek vteřiny,
lvice a lovec osamělý,
zoufalou beznadějí
a touhu po životě
v očích uviděli.

V půlkruhu lvice
našlapuje tiše,
škvírami víček
blýská zeleň očí
ve střehu,
pohledem měří vetřelce,
jež do zvířecí říše
přišel si pro smrt,
nebo pro něhu?

On, mlčenlivý,
na místě stojí bez pohnutí,
a šelma cítí z jeho postoje,
že ponechává na ní rozhodnutí,
zda důvěrou ho poctí
či snad tisíce má chutí
vetřelce ztrestat,
dát se do boje.

Jako by tužil,
lovec zvedl dlaně,
laskavé, mužné a chlácholící,
očima pravil - pohled',
nemám zbraně,
jen tíhu v kolenou
a lásku v srdci spící.

„Bud' paní mou,
bud' lvicí,
v náruči navždycky schoulenou.“

Jitka

Sblížení

Na savaně nocí lvice řvou,
touhou po životě, samotou,
a jedna z nich
hovor s lovcem zapřádá.

Vrní a plachost svoji odkládá,
zbytečných zábran přehrada
hroutí se pro sny zítřejší.

Pryč jsou teď pochybnosti včerejší
o beznaději v džungli života.
Horká krev jí v žilách kolotá,
však její touha už hrdla nerdousí.

O kontakt srdcem s úsvitem se pokusí,
a její snaha planou nezůstává,
když v propletení tlap a čenichů
je tak blízko, blízko ke hříchu.

Jirka

Pouť Lvíce

Slovem
škrábnu tě po duši
a drápy
zatnu do tvých zad.
Život můj
jenom mně přísluší,
z východu
přestal už vítr vát.

Do očí
lhát se nesluší,
neuslyšíš
mě žalem řvát.
Teď cesty mé
vedou na západ.

Ne přežívat!

Žít!

Milovat!

Jitka

Žena

Jsem nedočkavá i trpělivá.

V koutku schoulená i divá.

Vyčkávám.

Zádumčívá.

Celá staletí zkamenělá.

Drolím se na prach.

Větrem rozprášená

do polí a strání.

V hlínu proměněná.

Uhnětená.

V Pálavských kopcích nalezená.

Mám svoji hrdost,

znám svoji cenu,

abys ji miloval,

Bůh stvořil ženu...

Jitka

Převtělení

Jsem jako had,
co šat
svůj těsný svléká,
ještě můj pohár nepřetéká,
ještě chci dolít,
pít až do dna
koktejl rozkoše a snění,
vhodná je právě chvíle
ochutnávat bez uzardění.

Jsem svlečená,
tak jako had,
tělo se blýská,
vidíš,
jak se ovívím
a syčím,
oči dvě škvíry,
pohledem tě ničím...

Pojď,
nastal čas,
chci tě ochutnat.

Jitka

Okouzlení

Já věřila,
že miluji,
po jeho boku
věrná zůstávala,
já věřila,
že v krůpěji
očí mých
slza štěstí občas stála.
Já bláhová...

Tak lehce
jsem se klamat nechávala,
neznalá světa,
neznajíc Tě dřív,
v poklidném řádu
mohla jsem si plout,
a k stáru říct,
tak to byl život,
jak měl být,
a v klidu navždy
v zemi spočinout.

Není mi přáno
bez emocí žít,
nechat dny plynout,
nikam nepospíchat.
Osud již dávno
dostal mne,
kde chtěl mne mít,

v ten den,
kdy počal
divné karty míchat.

Tak to jsi Ty?
Já stojím v okouzlení,
neschopna slova,
neschopna se hnout.
Co dříve láskou zdálo se,
upadlo v zapomnění.

Jen Ty smíš
do mé duše nahlédnout.

Jitka

Ať žije král!

Na korunovační klenoty
snáší se zlehka zrnka prachu.

Není král mrtev,
jen z trůnu tiše sesazený,
přestal být králem
v očích ženy.

S hlavou vztyčenou,
beze strachu,
odejít středem nastal čas.
A tam, kde kdysi panoval,
zas žezla se chopí někdo jiný.
Nesčítejme teď naše viny...

Král odešel,
ať žije král!

Jitka

Splněný sen

Zadními vrátky,
zpět do pohádky,
nesměle vesluji
východním směrem
za zlatou lodí...

Po smršti pochyb
zhlédnu pohyb
vlající vlajky
v šedivém plachtví,
kol kolem v reji
větrných proudů
rackové chechtaví.

Na modrém poli
krystalky soli,
zlatavé srdce
na dlaních laskavých,
sůl, ta je nad zlato,
srdce zas nad sůl,
tu plačtivou emisi
substancí třaskavých.

Kousek od mola
na vodě kola,
hlava se točí
po sklence citů
nádherné duše,

má bárka vratká,
přátelstvím stavěná,
břehu se koří,
pak kotva litěná
s konopným provazem
do vln se noří,
konečně věřím - zázrak se stal!

Tobě se vzdávám,
mé srdce hoří,
vše co mě tíží,
odhazuji v dál...

Jirka

V labyrintu

Tam v labyrintu srdce svého
hledám známého neznámého,
znám jej snad stovky dlouhých let,
znám jeho podobu nazpaměť,
od dívčích copánků,
od první prodloužené,
vcházel mi do spánku,
do duše rozjitřené.

Sedával na kraji pelesti,
vyprávěl příběhy o štěstí,
a v srdci dívčím s nadějí
zanechal otisk svých šlépějí.

Šel dál,
ten dívčí ideál,
do jiných, růžových pokojíků,
kde ručka píše do deníku
o snu, do něhož vstoupil král.

Labyrint života svedl nás k sobě,
zase jsem dívenkou, po dlouhé době,
nepíšu deníky, skládám Ti básně,
o mě a o Tobě, jak je nám krásně,
na cestě k vrcholům v naději
otisknem dva páry šlépějí...

Jitka

Chléb a sůl

Podám Ti džbán
čistého vína,
trpíš-li žízní,
zemdlelý.

Rozdělám oheň,
je-li Ti zima,
přisedni k plamenům,
příteli.

Budu Ti naslouchat
ve chvílích smutku,
odejdu v tichosti,
chceš-li být sám.

Budu se s Tebou smát,
radovat bez zármutku,
zpívat a tancovat
do časných rán.

Chléb a sůl
z dlaní Ti podávám.

Jitka

Cestou jít

Netoužím vrcholů
se nad oblaky dotýkat,
netoužím dosáhnout
až nejvyššího bodu,
tam z výšin oblačných
mne čeká už jen volný pád
do hlubin neznámých
a k pekelnému vchodu.

Chci cestou průzračnou
za zpěvu ranních ptáků jít,
a vnímat bez řeči tu poezii rána,
duši svou zjitřenou
s Tvou duší něžnou propojit,
okamžik vychutnat,
kdy vím,
že nejsem sama.

Jen pro ten okamžik
mi stojí za to žít...

Jitka

Východní filozofie

Na východě **J**iskra
s duší člověka,
láskyplná, milá,
touha odvěká.

Na východě **I**dol,
přítel nejvzácnější,
hlavu zvednout nutí,
boly ukonejší.

Na východě **T**ouha,
zamlada i k stáru,
dlaně plné lásky,
důvod k žití v páru.

Na východě **K**rása
srdce na dlani,
hřeje mě a svádí
touhou poznání.

Na východě **A**nděl,
poetická duše,
z jiného je světa,
zřejmě od Venuše.

Jirka

Naděje příštích jar

Duši ve spícím těle zajatou,
jak dívku z šípků
spánek obestřel,
a šťastný sen navždy odešel.

Čas utopil, jen tak, rozmrzele,
v bažinách stovky hodin, týdnů, let,
a srdce v unaveném těle
dvanáctou začalo odbíjet.

Pak kdosi ruku k srdci vztáhl,
obemkl něžně ten němý sval,
co bez tepla lidského
dlouho už chřadl,
a zázrakem lásky jej roztepal.

Z daleké krajiny zapomnění
vrátil ti štěstí i krásu snění,
a z dlaní lásky siločar
daroval naději příštích jar...

Jitka

Život je zebra

Život je cesta do údolí
k pramenům horské bystřiny,
k omytí ran, co v duši bolí.

Život je cesta do údolí
k poznání viny a neviny.

Život je tisíce zastavení,
ohnutý hřbet, a na něm kříž,
na pouti k vlastnímu pochopení.

Život je tisíce zastavení,
život je sen, co bdělý sníš.

Život je zebra černobílá,
podaná dlaň, v té dlani síla,
život jsou doteky v pravou chvíli,
které tvé bolesti vyléčily,
stojíš-li právě teď v černém pruhu.

Život je vášnivý someliér,
a vína tolik, tolik druhů...

Jitka

Poděkování

Jak ovečky hravé,
jedna za druhou,
zlatorouné verše Tvé
Literem si jdou.
Krásná jsou Tvá zamyšlení
nad životní poutí,
pomáhají zvednout hlavu,
když jistoty se hrouť,
o lásce a milování
vyprávíš nám něžně,
o rytíři, pacholkovi
i o krásné kněžně,
občas jsou též o bolesti
a kmotříčce smrti,
to k životu patří,
však často nás to drtí.
Díky Tobě, básnířko,
lépe se nám dýchá,
nezničí nás lidská zloba
ni člověčí pýcha.
Verše Tvé nás v létě chladí,
v zimě ledy lámou,
stáváš se tu, bez debat,
poetkou všem známou.
Zůstaň tady s námi
a piš prosím dál,
pro záchranu člověčenství
srdcem stavíš val!

Jirka

Kniha II - První setkání, ochutnávání

Rajské údolí

Jsou místa,
co v srdci navždy mi zůstanou.
Mé rodné Polabí,
roviny Třeboňska,
krajiny úrodné,
vzpomínky lahodné,
navrch se smetanou.

Jsou lidé,
jež v srdci navždy si uchovám.
Rodiče, sestra
a taky babička,
má dcerka Terka,
přítulná Věrka,
býval jsem spíše sám.

A pak jsou děje, co z hlavy nezmizí.
Srpnové tanky,
stopy na Měsíci,
hřejivé radosti,
příběhy do zlosti,
vždyť víte, co život nabízí.

Tak jen ber!
Nebrat se nedá.
Černá, bílá a šedá,
místa, lidé, čas...

Tak v čase zrajícího jara
naše cesty konečně se střetly.

Žlutá a modrá, červené máky,
úrodné vinice,
klikatá silnice,
život zas svítí zelenými světly.

Pak cesta dolů ve snové údolí,
malebné domky a dobří lidé,
ve sklípku stinném sklenička vína,
kostelík na stráni,
laskavé pozvání,
kouzelná noc se soumrakem přijde.

Něha a něha, desítky polibků,
doteky teplých dlaní,
nejdřív se povídá, potom nás uchvátí
společná hra na dávání a brání,
nad ránem pak radost ze svítání.

Tak tohle je příběh o rajském údolí,
příběh, co nikdy netroufal jsem snít.
To místo hravě do klepet mě vzalo,
vlilo mi do žil chuť zase žít.

Chuť na život s Tebou, má lásko!

Jirka

Poprvé

Až slova má
a dlaně Tvé
potkají se poprvé,
upadne navždy
v zapomnění
mé každonoční
v pláči chvění,
v bezmoci,
v půlnoci,
přece jen,
že objímám
svůj krásný sen.

S poslední obavou
na víčkách,
toulej se
v mých rajských
uličkách...

Dlaň má
do Tvé vrůstá,
tak zamkni mi ústa
polibkem...

Až chvíle samoty a temna
zaplaší ústa Tvá neposedná,
až s mými rty se setkají,
já v náruči Tvé roztají.

Jitka
